

vého zaměstnání, aby za obtížnou a zodpovědnou práci právní směl požadovati v případě shora uvedeném za smlouvu 3000 Kč, kdežto nevzdělaný sprostředkovatel za pouhé sdělení jména kupcova 200.000 Kč až 300.000 Kč!!!

To již není nivelisace stavů, nýbrž patrné snižování práce intelektuální.

Další příkrostiti nové sazby jest, že nedbala kolektivní smlouvy, uzavřené stavem naším se Svazem českých bank jako reprezentantem nejen všech bank, ale i všech společností od těchto bank odvislých (a jsou jimi všechny) ohledně honoráře za intervence při valných hromadách.

Sazba mezi tímto Svazem a námi dojednaná, byla samým Svazem bank navržena a byla přijímána všude s uspokojením i nebylo nižádného důvodu, aby ministerstvo spravedlnosti samovolně tuto úmluvu rušilo a uzákoňovalo něco, čeho žádný si nepřál.

K pochybnému výkladu zavdalo dále soudům slovo pol. 13. »za opis« (otisk) listin.

Soudy vykládají slovo to tak, že v soudním komisařství při protokolech nepřisuzují notářům manipulační poplatek za psaní, ježto v soudním komisařství není podle jejich náhledu konceptu a jejich opisů.

Poplatek manipulační za psaní jest ale nutný, neboť znamená poplatek ten jen náhradu hotových výloh, které notář musí vynaložiti za písáře, papír, inkoust, psací stroje atd., kdežto odměnou nahraňuje se pouze práce duševní.

Bylo by vůbec záhodno celou sazbu notářskou přepracovati a postaviti na zcela jiný modernější a jednodušší základ.

Nynější sazba jest příliš komplikovaná a širšímu obecnstvu nesrozumitelná. Odpomohlo by se tomu zavedením krátkých a jednoduchých paušálních sazeb procentuálních.

Ponecháváme úpravu tu, jež bude vyžadovati nových a dalších úrad a porad, době pozdější.

Dnes jedná se nám pouze o napravení veliké křivdy, která se stala našemu stavu zavedením sazeb maximálních a tarifováním valných hromad, aniž by se toho jevila nutná potřeba.

Tím stav náš uvržen byl opět v tytéž žalostné poměry, v kterých vězel od roku 1855 až 1871 a dále do 30. ledna 1920.

Následky toho se již jeví.

Notáři, zejména ve větších městech nařikají na nedostatek příjmu a poukazují k tomu, že jsou nuceni část personálu propustiti a zbylému plat značně snížiti.

Tím vzroste opět jen nezaměstnanost a existenční podmínky personálu kancelářského i kandidátů se ztížejí.

Z těchto důvodů vznášíme jménem Spolku notářů československých ve smyslu usnesení valné hromady ze dne 7. prosince 1924 snažnou prosbu:

Ministerstvo spravedlnosti račiž předložiti vládě nařízení, kterým

a) zrušují se maximální hranice, uvedené v sazbě notářské ze dne 11. května 1923 č. 102 sb. zák. a nař. pod pol. 1, 2, 4 d), 7, 11 lit. c), f), k), uvedené,

b) vylučuje se ze sazby pol. 4 lit. h) o intervencích při valných hromadách,

c) mění se v pol. 13 slovo »opis« za slovo »psaní« (otisk).
Dr. Čulík.

Jednatelská zpráva

přednesená na mimořádné valné hromadě Spolku notářů čsl.
dne 7. prosince 1924.

Ústřední výbor, maje skládati účty za uplynulá 2 léta ze svého jednání, musí se přiznati, že výsledek jeho snažení a práce jest passivní.

Věřili jsme, že když vypracovali jsme po dlouhých a početných poradách nový notářský řád, schvalený a pochválený nejlepším vědeckým znalcem instituce notářské panem prof. Dřem Horou a když podařilo se nam docílití výhodnější úpravy soudního komisařství čl. IX. zák. ze dne 1. dubna 1921 č. 161, že tím položili jsme pevný a nerozborný základ naší instituci.

Ve víře této byli jsme posilováni i tím, že justiční správa, která za Rakouska nebyla nam valně nakloněna, splnila naši dávnou tužbu a zlepšila nám zejm. i hmotné naše postavení zavedením nové sazby notářské dne 30. ledna 1920.

S politováním musíme dnes doznati, že jsme byli zklamáni.

Náš návrh notářského řádu, přijatý až na bezvýznamné opravy i správním výborem komory Bratislavské a schválený i ministerstvem unifikací, nedošel plného uznání a tak byli jsme překvapeni dne 8. června 1923 novým návrhem vládním, k jehož posouzení vyměřena nám lhůta 2 měsíců, spadající právě do prázdnin.

Nelenili jsme, nýbrž pustili jsme se s chutí do práce.

Nový notářský řád neodpovídal našim tužbám po úplné autonomii. Vycházel ze zcela jiného ideologického nařízení.

Notář nemá býti soukromou osobou nadanou veřejnou věrou ve službách osob třetích, nýbrž orgánem státním.

Názor ten vedl nutně ke změně celé struktury naší instituce zejména v ohledu autonomie a řízení kárného.

Koncedovali jsme tuto kardinální změnu, ano uvítali jsme ji dokonce doufajíce, že tím, že notářství bude co státní orgán zafazeno v ústrojí státní, bude mu získána ještě větší vážnost a zabezpečeno jeho trvání a znemožněna občas se opakující snaha po jeho zrušení neb sloučení se stavem advokátním, od něhož se diametrálně svou funkcí a cílem liší.

Seznavše po bedlivé úvaze, že návrh vládní jest prací skutečně pečlivě promyšlenou a velice pozoruhodnou a vedení snahou, abychom již jednou dosáhli moderního notářského řádu, obmezili jsme se pouze na to a vytýčili v pamětním spise, co ve vládním návrhu jest na úkor davných našich tužeb aneb co by skutečně vážně nás poškozovalo.

Doufáme pevně, že justiční správa uzná umírněnost v našich požadavcích, jež vesměs jsou snadno a bez jakékoliv újmy jiných, splnitelné.

Justiční správa vyhověla již naší žádosti a po skončení nejnútnejších legislativních prací nařídila anketu o své osnově, takže by bylo možno, aby nový notářský řád v nejbližším zasedání parlamentu byl přijat. Spoléháme tu pevně zejména na legislativní oddělení ministerstva spravedlnosti, zejména na pana sekčního šefa Hartmanna i nového referenta pro věci notářské pana ministerského radu Mrštínu, který anketu tuto řídí a kteří oba, jak s radostí mohu konstatovati, přicházejí našim přáním vstříc, začež jim budiž vzdán vřelý dík.

S notářským řádem souvisí, tvoříc jeho součást, soudní komisařství.

Uzákoněním čl. IX. zák. z roku 1921 splnila justiční správa jeden z nejdůležitějších našich postulátů předati notářům úplna projednávání pozůstalostí, jak se to stalo v republice Rakouské. Jest jen litovati, že čl. IX. nebyl šíře rozvinut. Zavdal důvod k četným rozporům se soudy, jež viděly v něm zasahování do jejich právomoci. Nepráve, neboť justiční správa chtěla jen uleviti přetíženým soudům a vyhraditi jim vznešenější úkol — rozhodovati spory a vykonávati právomoc trestní.

Snaha justiční správy odklíditi tyto rozpory vydáním dalších vysvětlivek (výnosy č. 26.445/21 a 86.393/21) minula se s účinkem.

Následovala výzva ministerstva spravedlnosti na soudy a komory notářské, aby podána byla zpráva o tom, jak se čl. IX. osvědčil v praxi.

Mnohé soudy nedaly zpráv příznivých.

Vytýkáno zejména, že notáři projednávají pozůstalosti liknavě.

Nechci zapíratí, že skutečně někteří notáři nevěnovali soudnímu komisařství náležitou péči, avšak z druhé strany přehlíženo, že po zavedení čl. IX. předaly soudy notářům veškeré neprojednané i začaté pozůstalosti. Notáři, zejména na

venkově, při omezeném svém personálu nemohli tento nával práce v krátkém čase sami zmocí a rozšířit personál bylo jim za těžko; nebylo způsobileho a nad to zarážela je výzva senátu připojená k osnově zákona, aby ministerstvo spravedlnosti, jakmile soudům práce se uleví, projednání soudům vrátila.

Majíce za to, že čl. IX. nebude mít dlouhého trvání, nepřibírali sil, jež by později museli opět propouštět.

K tomu přicházela smutná zkušenost, že následkem nejasné stylisace čl. IX. větší pozůstalosti projednávaly si strany samy svými zástupci a notářům zbyly jen pozůstalosti menší aneb dokonce pod 2000 Kč, které měli projednat zdarma.

Tu bylo přirozeno, že odkázání na výdělečnou činnost, věnovali se notáři předem své listinné agendě, skýtající jim existenci. Také neuplynula ještě dosti dlouhá doba, aby se mohlo bezpečně souditi o tom, jak se čl. IX. osvědčuje. Jsem jist, kdyby se bylo ponechalo notářům projednati veškeré pozůstalosti zejména i veliké, byl by výsledek šetření dopadl jinak.

Máme již ze starého Rakouska dobrá ponaučení, že ustanovení polovičatá nikdy se neosvědčila.

Také stížnosti do liknavosti notářů a výtky jim činěné nejsou vždy správné, neboť často nemůže soudní komisař skončiti pro překážky mimo něj ležící a zejména kde strany jsou zastoupeny právními zástupci, jest nucen vycházeti jim vstříc a odročovati jednání. Nelze též přehlížeti, že také u soudů často vlekou se z těchto důvodů pozůstalosti i několik roků.

Výsledek šetření byl, že po dvouletém trvání zákonem ze dne 8. června 1923 č. 123 článku IX. opět zrušen.

Ano byl tu i úmysl (článkem XIV.) zavésti jedním tahem zcela nový, nám cizí systém odevzdání pozůstalostí — bez projednání.

Bylo třeba veškerého úsilí výboru, aby tomu zabránil a přesvědčil zejména i kruhy poslancecké, že takováto radikální změna zasáhla by hluboko a nepříznivě nejen do našeho bytí, ale že by ohrozila vážně i finance státu a že nelze jen jednou větou vyřaditi celé pozůstalostní řízení z dosavadních norem, nýbrž že by tu bylo třeba provésti dříve reformu celého řízení pozůstalostního.

Zachovati čl. IX. se nám však nezdařilo.

Poukazováno k tomu, že přetížení soudů ustalo.

Jak nesprávné bylo toto tvrzení dokazují nejnovější zprávy o nedostatku soudců a hromadění práce, kterou soudcové pracující do úmoru zmocí nemohou.

Ještě více neúspěchů stihlo nás v otázce tarifní. Nebydu se o tom šířiti, ježto otázka ta jest zvláštním předmětem pořadu dnešní valné schůze. Jen tolik budí mi dovoleno sdělit, že v době, kdy očekávali jsme ne zvýšení ale dokonalejší úpravy a jasnějšího znění sazby ze dne 30. ledna 1920, překvapení jsme byli dne 12. dubna 1923 novým návrhem vládním. Návrh ten znamenal, že měli jsme býti nazpět vrženi do hmotných poměrů, v nichž vězeli jsme tak dlouhou řadu let ve starém Rakousku. Učinili jsme seč jsme byli, abychom zabránili tomuto návrhu vládnímu, jenž zavedením maximálních hranic prospívá pouze vrstvám zámožným. Podařilo se nám i tu některé ostré hroty do našeho masa se zabodávající zlomiti, ale v zásadě hlavní (maxim. hranic) byli jsme poraženi vzdor tomu, že získali jsme mocného spojence — stav advokátní — s námi rovněž dotčený.

Více štěstí jsme měli v dalších akcích podniknutých ve Spolku s advokátním stavem.

Jest to předem akce ohledně jmenování vyrovnacích správců. Jak známo vyvinula se nová živnost, živnost vyrovnacích správců-laiků, živnost velice výnosná.

Osoby bez většího vzdělání a zejména bez vzdělání právnického jmenování soudy za správce s vyloučením advokátů a notářů. Zisky jejich byly ohromné ale zkušenosti s nimi nabyté smutné a výsledky pro věřitele velice hubené. Není to ani jinak možné. Právní vzdělání nelze nahraditi obyčejným common sensem, tím méně nevědomostí a reelnost a počestnost stavu advokátního a notářského, opřená o přísný organ. řád, nedá se vůbec nahraditi ničím.

Výsledek naší akce bylo vládní nařízení ze dne 4. července 1924 čís. 152.

Podobně s úspěchem se potkala společná naše akce ve věci pokoutnictví.

Osnova vládní ze společných porad vzešla bude předložena co nejdříve parlamentu a tím snad bude vyhubena hlíza působící zlobně na našem těle a bude učiněn konec neuvěřitelné skutečnosti, že jediní dva z nejtalentnějších stavů nebyly na své existenci státem dosud chráněny.

Také ve věcech knihovního provádění přidělů Stát-

ního pozemkového úřadu docíleno bylo v souhlasu se stavem advokátním po četných intervencích u S. P. Ú. dohody jak o provádění prací těch tak i o výši odměny, o čemž velikou zásluhu má zejména pan sekční šef Novák, jemuž jsme za to upřímně vděční.

Spolu se stavy organisovanými v nucených svazcích (advokátů, lékařů, lékárníků a inženýrů) konaných poradách zasadili jsme se u ministerstva financí o to, aby při reformě daně výdělkové byla stanovena srážka buď procentuální neb zlomková z daně té pro tyto duševní pracovníky, jako nepatrná náhrada za osobní přičinlivost a práci. Z úst pana ministra financí byl nám dán slib, že k žádosti naší bude přihlíženo.

S těmitěž duševními pracovníky konali jsme porady o sociálním pojištění osob samostatně výdělečně činných.

Ve věci té intervenovali jsme též u ministerstva pro sociální péči a bylo nám slíbeno, že budeme slyšeni, což ale dosud se nestalo, ač komise již několikrát zasedala.

Abychom byli ozbrojeni, žádali jsme veškeré komory, aby provedly u členů svých kolegií statistiku na zaslaných blanketech. Dosud neobdrželi jsme data ta od některých komor.

U ministerstva zahraničních věcí žádali jsme, aby při zamýšleném právě uzavírání mezinárodních smluv s cizími státy o právní pomoci byly též notářské listiny připouštěny v státech cizích jako listiny veřejné a příznána jim moc exekučního titulu. Ministerstvo odvětilo, že návrh náš předložilo k vyjádření ministerstvu spravedlnosti a financí.

Za to nepochodili jsme s návrhem, aby byla provedena statistika činnosti notářů co soudních komisařů, aby se zjistilo, kolik práce vykonali notáři státu zdarma, kolik pozůstalostí projednali za úplatu a kolik pozůstalostí a jakých projednaly si strany samy pomocí právních zástupců. Statistika ta by byla ukázala, že většina výtek notářům činěná jest nesprávná a že stát jest zavázán díkem notářům za jejich práci zdarma a ve prospěch méně zámožných konanou. Myslím, že vším právem mohu tvrditi, že není druhého stavu, který by tolik pracovních hodin i výloh věnoval veškerenstvu.

Návrh náš byl přijat valnou hromadou státní statistické rady, avšak ministerstvo spravedlnosti prohlásilo, že statistiku tu soudům uložiti nemůže.

V interním našem úřadování domáhali jsme se několika podáními u ministerstva spravedlnosti i pošt a telegrafů, aby korespondence notářů co soudních komisařů se stranami a zejména návratky byly osvobozeny od poštovního resp. aby poštovné to bylo vybíráno od stran. Marne, ministerstvo pošt a telegrafů nám nevyhovělo.

Za to vyhovělo ministerstvo spravedlnosti výnosem ze dne 20. dubna 1924 č. 18.895 naší stížnosti do požadavků Úředního oznamovatele, aby notáři ručili a platili za strany poplatky inserční.

Spolek náš přistoupil též do Svazu duševních pracovníků, uznávaje za nutno, aby konečně jednou také inteligence se zorganizovala a hájila práva a zájmy všech duševních pracovníků.

Také vztahy naše ke stavu advokátnímu byly skutečně přátelské i jest si jen přáti, aby poměr ten trval a dále v témže směru se vyvíjel.

Organisace všech notářů nebylo ani v tomto období dosaženo. Kolegové ze Slovenska jsou ke Spolku našemu neteční. S kolegy německými byly navázány styky a celé jednání jest ve stadiu přípravném. Jest pozoruhodno, že i mezi německými kolegy proniká přesvědčení o nutnosti, aby notáři celé republiky bez ohledu na národnost se sjednotili a semkli. Vítáme toto přání a prohlašujeme, že jsme ochotni spolupůsobiti k uskutečnění tohoto přání, jež rovněž sdílíme.

Zakladatelé Spolku našeho takovouto spoluúčast všech notářů na pracích ve věcech stavovských měli na zřeteli a proto také stanovy naše (jež jsou vlastně překladem stanov Rakouského spolku notářského) byly tak sestaveny, aby příslušníci všech národností mohli nalézt ve Spolku našem útočiště v dobách zlych a kolbiště pro společné hájení a vymáhání práv a a prospěchů stavovských.

Doufáme proto pevně, že při dobré vůli nebude tak nespasno docílení splnění přání obapolného, což bude jen na větší prospěch našeho celého stavu. Že by tím vzrostl i význam našeho odborného listu jest samozřejmo, ač orgán náš bez tak těší se pozornosti širších kruhů.

Za to přináleží hlavně dík p. profesorovi Dru Svobodovi,

v kterém získali jsme nejen neúnavného redaktora, jenž skutečně s láskou věnuje se našemu Českému Právu, ale i vzácného příznivce notářského stavu, což při vysoké erudici a všeobecně ceněné jeho potenci duševní, jest veikým aktivem našeho snažení. Bylo by žádoucí, aby časopisu našeho používali kolegové hojněji tím, že by nám podávali různé náměty a sdělovali s námi případy z praxe své. Význam našeho listu ocenilo ministerstvo spravedlnosti tím, že věnovalo nám i v uplynulých rocích podporu po 2.000 Kč, začez mu vzdáváme tímto jménem Spolku vřelý dík.

Spolek náš čítá nyní 299 členů, z toho z Čech 170, z Moravy 61, ze Slezska 5, ze Slovenska 5. Notářů jest 241, kandidátů 58. Odborů — žel — za minulou dobu nepřibýlo.

Jest na vás, aby došlo tu k brzské nápravě. Neboť odbory jsou určeny k tomu, aby pracovaly stavovskými a připravovaly a usnadňovaly práci.

Jsem u konce své zprávy.

Můžete z ní seznati, že výbor nezahálel, nýbrž že sledoval bedlivě veškeré události našeho stavu se týkající a pracoval ve všech svých sil. Nestačí však pouze práce výboru, jest třeba spolupůsobení každého našeho příslušníka.

Výboru nutno ovšem ponechat, aby stál na stráži a hájil zájmy našeho stavu. Jest ale další široké pole působnosti na němž lze vyvíjeti nepřímo úspěšnou činnost pro náš stav. Jsou to odbory pro drobnou interní práci stavovskou. Jest to dále život veřejný. V něm uplatnit se může pouze jednotlivec.

To jest pole pro každého z nás.

Jest naší povinností jako inteligentů, pracovati i pro zájem veřejný. Vážnost, které požívá náš stav u našeho lidu, bud nám pobídkou.

Ukažme, že lid chová k nám největší důvěru nejen v soukromoprávních otázkách, ale že důvěřuje nám i v životě veřejném, jest na nás, abychom si dobyli vlivného postavení v obci, ve straně k níž náležíme i ve státě.

Jen s těmito vlivy se dnes počítá; pomocí jich snáze domůžeme se splnění svých postulatů. Nejsou nebetyčné a nesplnitelné. Žádáme jen toho, co ve všech téměř státech pevniny evropské jest již dávno provedeno, totiž, aby notářství dostalo se postavení, jež přísluší jeho poslání, aby působnost naše byla přesně vymezena od působnosti stavů jiných a aby konečně jednou i u nás stal se notář výhradním orgánem osvědčujícím a listinným, pravý judex chartularius. Bude tu třeba ještě mnoho bojů a námahy ale to nás nesmí odrážovati od našeho snažení. Bez těžké práce není trvalého úspěchu. Věnujme se této práci všichni, pamětlivi jsouce slov Virgilových.

Labor omnia vincit improbus!

Dr. Čulík.

Rozhodnutí nejvyššího správního soudu, uveřejněné v Jur. Zeit. č. 432.

Vydá-li akcionář ve smyslu stanov předepsané dlužní upsání na zbytek ceny upsané akcie, podléhá dluhopis ten poplatek stupnicovému. (Rozh. ze dne 24. III. 24 č. 5260.)

Rozhodnutí nejvyššího soudu.

K výkladu § 1237 ob. z. á k. Nárok manželky proti manželu na vydání polovice společně vyzískaného jmění v obchodě mužově v částce 19.750 Kč uloženého na vkladní knížky spořitelni byl zamítnut. Aby nárok žalující s úspěchem mohl býti vymáhán, musila by táž prokázati, že v obchodě žalovaného byla jediné činnou, aby společně se svým manželem na společný účet vydělávala a že výdělek ten byl společným jich majetkem. Toho však žalobkyně neprokázala. Z té okolnosti, že manželka muži v obchodě vypomáhala, jeví se její činnost pouze podřadnou a nepřesahovala rozsah povinností uložených manželce dle § 92 ob. z. á k. Nemůže proto nárok svůj z činnosti v obchodu žalovaného odvozovati, zvláště když platí dle § 1237 ob. z. á k. domněnka, že co vyzískáno za trvání manželského spoluzití, vyzískal manžel, kterouž domněnku žalobkyně zvrátiti se nepodařilo.

Rozhodnutí nejvyš. soudu ze dne 1. října 1924 č. j. Rv I 1132/24—1.

☞☞☞☞☞☞☞☞ **Z E D N E.** ☞☞☞☞☞☞☞☞

Soudní poplatky. Již před 2 roky učinil náš Spolek s Pražskou notářskou komorou ministerstvu financí a spravedlnosti návrh, aby zavedeny byly u nás, jak tomu jest již dávno v Německu, poplatky za úkony soudní. Obdrželi jsme však od mini-

sterstva spravedlnosti vyřízení, že na úpravu těchto poplatků se prozatím nepomyšlí.

Nyní, kdy jedná se o úhradu na zvýšené platy státních úředníků, stal se tento návrh zejména akutním a byl námi obnoven. Opětne byla ministerstva upozorněna, že pouze na poplatcích za legalisace uniká státu částka převyšující daleko 2.000.000 Kč nehledě k poplatkům vidimačním. Mimo to poukázáno na značný počet posledních pořízení, které se u soudu sepisují, uschovávají, vydávají a prohlašují, kteréžto úkony konají soudy na dožádání stran, jež obyčejně nebývají nemajetné nýbrž naopak zámožné, neboť zpravidla jen zámožné vrstvy vydávají listiny a zřizují poslední pořízení. Na cestě zcela legální, zvýšením neb zavedením kolkovného na výši sazeb notářských, které jsou nepatrné, docílil by se značný, několika-millionový důchod.

Návrh doporučen byl též politickým klubům.

Knihovní provádění přídelové akce. Na vyzvání uveřejněné v posledním čísle našeho časopisu a notářskými komorami svým příslušníkům sdělené, docházejí Pražské notářské komory oznámení kolegů z Čech a Moravy, jež postupují se S. P. Ů.

Až dosud oznámilo: 61 notářů, že uzavřeli dohodu s advokáty v jejich sídle působícími, v 27 městech nedošlo k dohodě mezi notáři a advokáty, 12 notářů oznamuje, že jsou v okresu jedinými právními zástupci, 2 kolegové pak prohlásili, že na přidělení knihovních prací nereflktují. Neopomeneme informovati o dalším postupu ve věci této.

Legalisace soudní. Bylo si stěžováno od kolegů, že u mnohých venkovských soudů děje se ověřování listin i po venkově mimo soud.

Ministerstvo spravedlnosti, zvěděvši o tom, vydalo následující výnos ze dne 16. XII. 1924 č. s. 54.364/24 na veškeré soudy i na soudní tabule na Slovensku:

Veřejně bylo si stěžováno, že, ač kanceláře soudů jsou namnoze přetíženy prací, kancelářští úředníci pověřeni ověřováním vycházejí na komise venkovské, aby ověřovali podpisy případně i více osob téže nebo několika místních obcí, a niž by bylo překážky, která by vadila osobám, o jichž podpisy jde, dostaviti se k soudu. Tím prý jsou úředníci ve svých pracích zdržováni a přes míru potřeby a proti zákonu zjednávají se některým osobám nepřislušné výhody na úkor jiných.

Stížnosti takové mají snad původ v tom, že v obsazení kanceláří většiny soudů došlo ke změnám nastoupením osob, které zákonné praxe neznají.

Buďte proto všechny soudy důrazně upozorněny na ustanovení § 285 nesp. pat., podle něhož musí být za ověření podpisu tím, o jehož podpis jde, u soudu samého ústně nebo písemně žádáno, a na to, že právě tak, jako jiná úřední jednání, není dovoleno ověřovati mimo budovu soudní, leda že by k tomu nutily naléhavé důvody bránící tomu, aby se strana dostavila k ověření podpisu k soudu. Překážka taková musí býti osvědčena nebo jinak býti zcela hodnověrnou. Rozhodnutí o žádosti náleží přednostovi soudu. (§ 95 i. ř.)

Zlatý poklad republiky. Ministerstvo financí přípisem ze dne 16. XII. 1924 č. 114.230/24-II žádá, aby notářské komory podporovaly snahy úřadů o vzrůst zlatého pokladu republiky československé, jak to učinilo ministerstvo spravedlnosti vyzváním ze dne 18. října 1924 č. 12.087/24 na presidia vrchního zemského soudu v Praze, Brně a soudních tabulí v Bratislavě a Košicích.

Za tou příčinou upozorňujeme všechny pp. kolegy, aby při vhodných příležitostech pamatovali též na zlatý poklad republiky.

Príspevky lze zaslati buď přímo, hlavní sběrně při zástavním a půjčovním úřadě v Praze II., ulice »U Půjčovny«, anebo odevzdati je přednostovi místního poštovního úřadu, který záilku hlavní sběrně bezplatně obstará.

Za takové dobrovolné příspěvky obdrží dárci od hlavní sběrní diplom, který jest zároveň stvrzenkou.

V přípisě, jímž se obnos sběrně nebo poštovnímu úřadu odvádí, je třeba uvést, že jde o příspěvek dobrovolný.

Československá společnost pro trestní právo. Ustavující valná schůze konala se dne 14. prosince m. r. v Karolinu. Omluvili se ministři Dr. Dolanský, Dr. Beneš a Dr. Markovič. Schůze konala se za přítomnosti prvního presidenta nejvyššího soudu Dra Popelky, sekčního šefa min. sprav. Dra Poláka, generálního prokurátora Hubáčka, předsedy nejvyššího vojenského soudu generála Plzáka, zástupců četných úřadů, soudů